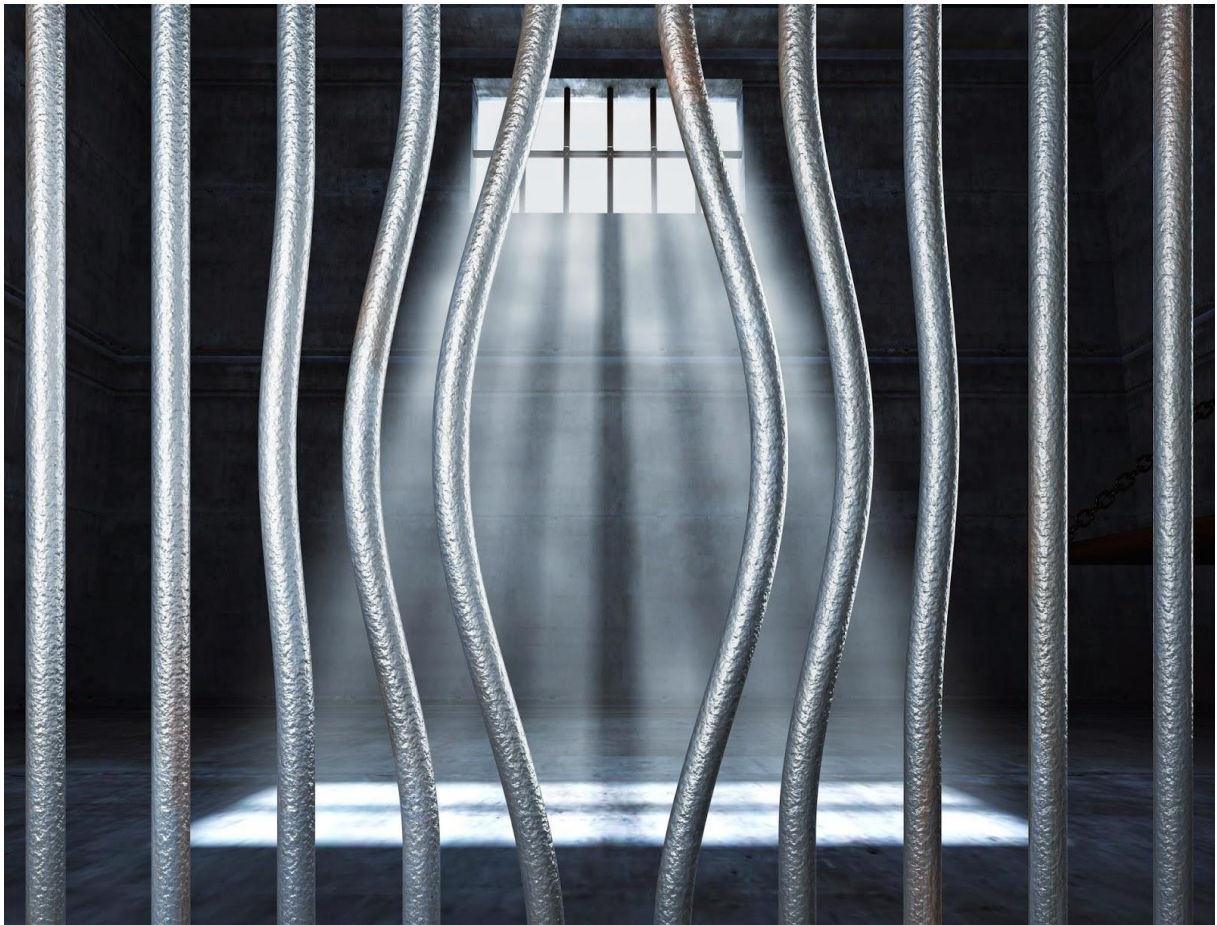


De ijzeren gevangenis



Een boek (in wording) van
Christian Deterink

Proloog: “De bek van het monster”

Rasteff merkte de man meteen op toen die opdook tussen de winkelende menigte, alsof er groot op zijn voorhoofd was geschreven dat hij degene was die vandaag ging sterven. In gedachten zag de Rasteff fluorescerende letters oplichten op het hoge voorhoofd van de man: “Mijn naam is Numan, de hooghartige klootzak die vandaag gaat boeten voor zijn stomiteiten”. In werkelijkheid waren er echter slechts zweetdruppels te zien op diens voorhoofd. Numan verried overduidelijk dat hij nerveus was, ook omdat hij voortdurend schichtig om zich heen keek. Mooi om te zien dat hij geen volledige stomkop is, bedacht Rasteff. Alhoewel, dat zweten zou ook kunnen komen door die veel te zware grijze jas die de man aan had, of anders door die idioot grote zwarte koffer die hij droeg. Hoeveel zou dat ding wegen? Maar ja, hoeveel moest iets wegen dat in potentie de hele menselijk populatie op deze ongelukkige aarde kon wegvagen?

Rasteff moest een stapje opzij gaan om zijn verrekijker te kunnen richten op de plek waar Numan naar toe liep, een drooggevalen fontein in het midden van de centrale hal van dit winkelcentrum. Hij draaide enkele malen om zich heen, alsof hij iets zocht en zette zich vervolgens onwennig neer op een bankje naast een veel te dikke vrouw. Het viel Rasteff op hoe voorzichtig Numan de koffer voor zich neerzette; alsof het voorwerp een bom bevatte die op scherp stond. De waarheid zat hier niet eens zover vandaan, wist hij. De koffer, eigenlijk een soort vrieskist, bevatte een substantie die misschien nog wel schadelijker was dan welk explosief dan ook.

Rasteff veerde op toen hij merkte hoe een rijzige man in een lange leren jas met uitgestrekte arm op Numan afliep, alsof die een oude bekende ontmoette. Het was Koch, het hoofd van de Akense Cel, zag Rasteff meteen. Numan sprong op als een te strak gespannen veertje en drukte de uitgestoken hand alsof hij een reddingsboei vastgreep. Een joviale schouderklop en een kort gesprek volgden, waarna Koch naar een winkel achter hen wees.

“Verdomme, ik wist het!” Rasteff had deze plek eerder bezocht en er was hem meteen opgevallen dat een leegstaande winkel waarvan de rolluiken omlaag waren gelaten die ochtend opeens weer leek te zijn geopend. Het had hem maar even gekost om uit te vinden dat dit winkelperceel 25 was en nog minder tijd om de code van de sleutelkaart te kraken.

Hij keek weer door zijn verrekijker —of beter gezegd, de Smidt & Bender-kijker die behoorde bij zijn HK417 scherpshuttersgeweer— en zag hoe Koch Numan meetrok

richting de winkel. Laatstgenoemde stribbelde duidelijk tegen, keek nog een keer om zich heen en besloot ten slotte toch toe te geven. “Doe het niet, je loopt in de val”, prevelde Rasteff zacht. Maar de glimlach die zijn dunne lippen krulde verried dat hij geen enkel medelijden had. Ingespannen keek hij toe hoe Numan en Koch de winkel in liepen en gingen zitten aan een tafel midden in de lege winkelruimte. Er ontvouwde zich een gesprek en ondertussen verschenen twee andere personen. Numan’s hoofd schoot angstig heen en weer, alsof hij wilde afwegen welke van de twee het gevaarlijkste was. Het verschil was echter klein: beiden hadden kortgeschoren hoofden en waren geheel gekleed in het zwart. Koch begon weer tegen hem te praten en leidde hem af terwijl de twee zwartgeklede mannen doorliepen richting de voorzijde van de winkel. Eindelijk voelde Numan blijkbaar nattigheid, want hij richtte zich op. Koch drukte hem echter meteen weer op zijn stoel en toen Numan zijn mond opende, werd die meteen bruut dichtgedrukt.

Wat er daarna gebeurde bleef onduidelijk, want op hetzelfde moment viel met een duidelijk hoorbare klap in één beweging het rolluik dicht. Heel even keken enkele passanten verstoord op, maar direct daarna hervatte iedereen zijn bezigheden alsof er niets gebeurd was. Alsof niet zojuist de bek van het monster was dichtgeklapt.

Rasteff liet zijn kijker zakken en draaide zich om. Het was tijd om in actie te komen! Hij stopte de kijker in zijn zware sporttas en doorkruiste voorzichtig door de ruimte. In dit leegstaande winkelpand stonden verspreid nog enkele stellingkasten en in een hoek stond een balie weggeschoven. Hij vond een maar al te passend teken van deze tijd; want als er al mensen waren die spullen kochten —en dat was beperkt in de economische ‘standstill’ die nu al meer dan een generatie duurde— dan deden ze dat toch bij voorkeur online. Als internet het tenminste deed...

In het halfduister zag hij hoe in de hoek van de ruimte om onduidelijke redenen een muur deels was kapot geslagen. Het puin was niet eens weggeruimd en gaf het geheel een aanblik alsof hier per ongeluk iets was ontploft. Heel even deed de aanblik ervan hem terugdenken aan een gebeurtenis uit zijn jeugd, toen hij verkleumd en huilend een nacht in een kapotgeschoten pand had doorgebracht. Maar meteen verdrukte hij de herinnering. Nijdig om zichzelf duwde hij de deur ruw open en stapte naar buiten. Hij bevond zich op een brandtrap die uitkeek op een naargeestig parkeerterrein. Hij nam echter niet de trap naar beneden, maar klom behendig op de reling. Hij reikte omhoog en trok zich omhoog aan de dakrand; de sporttas op zijn rug. Zonder problemen bereikte hij het dak, dat, afgezien van de centrale lichtstraat van de winkelpromenade, plat was en bedekt met kiezels. Gebukt rende hij, bijna zonder lawaai te maken, het dak over naar de andere kant. Hij keek even over de rand, maar wist vrijwel meteen waar hij moest zijn. Hij slingerde zijn benen over de zijkant en sprong, gezeten op de dakrand omlaag op alweer een metalen brandtrap. Hij zakte ver door zijn benen om zo weinig mogelijk lawaai te maken en bleef enkele momenten zitten.

Er klonk van beneden een geluid en hij kromp ineen. Door het metalen rooster van het bordes, zag hij hoe een etage lager een man door de deur stapte van een expeditie-

dok. Hij had een halfautomatisch wapen in de hand en het snoertje in zijn oor bewees dat hij continu in verbinding stond. Rasteff besepte dat de man maar hoefde op te kijken om hem te zien en hij liet voorzichtig het pistool uit de holster aan zijn heup glijden. Koortsachtig liep hij scenario's door. Als de man omhoog keek, zou er niets anders op zitten om hem te doden. Maar als dat zou gebeuren, zou dat meteen worden opgemerkt. Hij zou dan alleen kunnen vluchten via het dak, maar waarheen? Hij vervloekte zichzelf toen hij bedacht dat hij de branddeur van de leegstaande winkel waar hij net was geweest in het slot had laten vallen en hiermee een vluchtweg had verpest. Verdomme, Rasteff, wanneer ben je zo slordig geworden?

Tot zijn opluchting zag hij echter hoe de man beneden blijkbaar een oproep kreeg en al pratend in het microfoontje op zijn borst weer naar binnen liep. Rasteff blies langzaam uit en ging voorzichtig staan. Hij trok de sleutelkaart uit zijn borstzakje en trok die door de gleuf van de branddeur waar hij voor stond. Er groen lampje lichtte op en hij hoorde een klik. Heel voorzichtig opende hij de deur. Binnen was het volledig stil en donker en hij stapte naar binnen en liet de deur achter zich dichtvallen. Zijn ogen wendden snel aan het halfduister. Hij bevond zich in wederom een leegstaande winkelruimte; alhoewel hier meer spullen waren achtergelaten: stapels dozen en halflege winkelkasten. Het systeemplafond was maar deels uit de ruimte weggeslagen; alsof men op een bepaald moment er de brui aan had gegeven. Hij liep omzichtig verder, overal zorgvuldig zijn voeten neerzettend. Al eerder had hij uitgevonden dat winkelperceel 25 bestond uit twee etages, met midden in een tweetal roltrappen. Koch en kornuiten moesten zich allemaal op de lagere etage bevinden. Hij liep verder in het donker tot hij de roltrappen bereikte. Hij keek in het trapgat. Beneden brandde duidelijk licht en nu hoorde hij ook gedempte stemmen. Rasteff probeerde te bedenken wat er nu met Numan gebeurde. Waarschijnlijk zat hij nog steeds aan de tafel, met twee mannetjes achter hem om hem in bedwang te houden en met Koch voor hem, die hem ondervroeg over die koffer. Rasteff vroeg zich af hoe Koch het aanpakte. Zou die aanvankelijk nog de schijn ophouden dat de deal zou plaatsvinden als besproken? De inhoud van de koffer voor een enorm geldbedrag. Of had Koch meteen alle hoop daarop weggenomen? Hij vroeg zich af hoe hij het zelf zou aanpakken. Waarschijnlijk zou hij kiezen voor het eerste: wellicht zou Numan dan immers nog iets belangwekkends zeggen. En, toegegeven, het psychologische kat-en-muis-spelletje zou dan ook... interessanter zijn.

Er klonk een kreet en gejammer dat al snel werd gesmoord. Er werd door iemand iets geroepen en hij meende te horen: 'wir gehen' en 'schnell'. Hij kroop naderbij en voelde hoe zijn spieren zich aanspannen. Het liefste zou hij nu zijn pistool trekken en naar beneden stormen. Twee, drie mannetjes zou hij met een beetje geluk zeker kunnen uitschakelen. Het probleem was echter dat ze met vier of vijf waren, zo was zijn inschatting nu. Meer dan hij gehoopt had! Een frontale aanval zou een zelfmoordmissie zijn en hij kon alleen maar afwachten en erop hopen dat ze nog wat brokken voor hem over lieten. Verdomme, dacht hij verbeter, hij had gehoopt op meer!

Hij hoorde nog wat stemmen, het klappen van deuren en ten slotte werd het stil. Hij wachtte nog twee minuten voor hij over de treden van de roltrap, die waarschijnlijk al jaren stil stonden en volledig vastgeroest waren, naar beneden sloop. Daar brandde nog steeds het licht van een kaal nooduitgangbordje. Hij kon nu de tafel met stoelen in de voorzijde van de winkel van de andere zijde zien. Op het tafelblad lag een grote donkere vorm. Numan, wist hij meteen. Nadat hij had gecontroleerd dat de ruimte voor de rest leeg was, stapte hij snel dichterbij.

Numan lag bevend op de tafel en was met zijn armen en benen stevig vastgesnoerd aan de robuust ogende tafelpoten. Er zat een knevel over zijn mond, die hem het praten belette. Zijn hoofd was het enige dat hij nog vrij kon bewegen, maar die hield hij strak gericht naar boven. Toen Rasteff zelf omhoog keek zag hij waarom: op het plafond was een eenvoudige digitale klok aangebracht. Iemand had hieronder op het systeemplafond slordig de tekst *'bereue dich'* geschreven. De klok stond op net iets minder dan een uur en liep af. Rasteff zag toen pas onder de tafel een zwart koffertje staan; een andere koffer dan die van Numan en kleiner. Een klein knipperend rood lampje verried wat die koffer was. Eindelijk begreep hij het: over een klein uurtje zou Numan door een bom aan stukken worden gescheurd. En tot dat moment kon de man nadenken over zijn zonden... Hij vroeg zich af hoe zwaar de bom zou zijn: zou die deze hele winkel vernietigen? Hij besepte dat het hem nauwelijks interesseerde.

Rasteff bewoog zich naderbij en nu pas merkte Numan hem op. Hij begon te piepen en te kronkelen en draaide zijn hoofd naar hem toe. Rasteff trok de knevel omlaag en meteen spoot Numan met een rood hoofd een prop uit.

“Goddank, alsjeblieft maak me los”, hijgde hij smekend.

“Natuurlijk”, glimlachte Rasteff, “maar eerst wat vragen. Die koffer die ze meegenomen hebben, was dat het enige dat je hebt van het virus?”

Numan fronste verward zijn gezicht, “Wa-wat...? Wa-waarom? Maak me nu eerst los... de ... de bom...”

Rasteff stapte pijlsnel dichterbij, drukte een hand tegen de keel van de man en plaatste met de andere de loop van zijn pistool tegen diens jukbeen: “Nee, eerst antwoord! Concentreer je! Dat virus, je hebt toch zeker wel iets achter gehouden?”

De man staarde hem verbijsterd aan en schudde ten slotte met zijn hoofd, voor zover dat mogelijk was; “Nee, nee: ik heb ze alles gegeven.”

“Waarom? Dan ben je een dwaas!”

“Ik-ik wilde ervan af zijn...”, bracht Numan gepijnigd uit, met wild rondschieterende ogen, “ik wilde gewoon mijn geld en ... weg... weg van dit alles!”

Rasteff keek hem ingespannen aan. Zou het waar zijn wat hij zei? Had Numan hen echt alles gegeven wat hij had? Had hij er gewoon van af gewild? Zou het kunnen zijn dat de wetenschap dat hij een levensgevaarlijk virus had ontwikkeld dat de mensheid kon decimeren te zwaar op hem had gedrukt?

“En als die Duitsers het virus loslaten op de wereld, wat dan?”, siste hij Numan toe.

“Dat doen ze niet, dat hebben ze beloofd, Jezus, ze zijn niet gek. Ze willen het alleen als... dreigmiddel gebruiken.”

“En dat geloof jij?”

Numan knikte onzeker knipperend met zijn ogen.

“Net zoals ze je beloofd hadden je rijkelijk te betalen, zeker”, smaalde Rasteff, “en toch lig je nu hier, weerloos, geen cent rijker en op het punt opgeblazen te worden door een bom... over...” hij keek omhoog, “... op de kop af vijftig minuten.”

Numan keek hem ontredderd aan.

“En denk maar niet dat die lui het virus niet gaan gebruiken, idioot!”, ging Rasteff door, “Je weet niet wat je zojuist hebt aangericht!”

Numan sidderde.

“Dus nogmaals: je hebt toch zeker iets bewaard, het antivirus dan?”

“Er... er is geen antivirus”, haastte Numan zich om te zeggen, “een vaccin, dat zou kunnen, eh... theoretisch dan, maar ...”

“... jij wilde er niets meer mee te maken hebben”, vulde Rasteff aan. Jij wilde met je geld ergens ver weg op een tropisch eiland gaan zitten en ontkennen, zelfs voor jezelf, dat je ook maar iets mee te maken had. Je zou de rest van je leven in weelde leven en onttrekken aan de wereld in zelfgekozen onwetendheid. Hij sprak dat laatste allemaal niet hardop uit, maar dat hoefde niet, hij begreep inmiddels hoe het zat. Hij zag de waarheid in Numan's ogen.

“Dan weet ik genoeg”, zei hij. Teleurstelling en melancholie maakten zich meester van hem. Zijn operatie was mislukt, besepte hij.

“Goddank, maak me los”, vroeg Numan gretig. Maar in de plaats ervan ramde Rasteff onverwacht de uitgespuugde prop weer in diens mond. Numan's ogen puilden uit toen hij de knevel weer over diens mond trok. De man kronkelde en piepte heviger dan tevoren en in diens blik zag Rasteff doodsangst. Het was een blik die hij inmiddels maar al te goed kende en hij voelde geen enkel medelijden. Zeker niet voor deze man.

Hij wierp een blik omhoog; hij had nog ruimschoots de tijd om zich uit de voeten te maken voor Numan zijn gerechtvaardigde straf kreeg. In die tijd was hij allang weer terug op zijn hoofdkwartier.

Vooruit, besloot hij, terwijl hij naar de uitgang liep, deze slag was verloren, maar de strijd was nog niet gestreden. Die begon pas!

Hoofdstuk 1

Het eerste wat Ries Hovius inviel toen de deurbel begon te zoemen, was om geen vin te verroeren tot het nare geluid weer uit zichzelf zou ophouden. Hij bleef doodstil op de bank liggen en drukte zijn handen tegen zijn oren. Zonder succes.

Hij gromde een verwensing en werkte zich overeind. Met een voet stootte hij iets om en hij hoorde een brekend geluid. De halflege fles whisky, die naast de bank op de grond stond, had, als een onfortuinlijk omgezaagde boom, precies het ene glas dat daar stond verpletterd. Murphy in de bocht! Het was een kristallen geval uit een set van vier en opeens herinnerde hij zich dat hij die ooit cadeau had gekregen van zijn vrouw. Een pijnlijke steek schoot door zijn buik.

Binnensmonds grommend stond hij op. Hij was echter niet voorzichtig genoeg en stapte in een glasscherf.

“Christus te paard!” Onbewust had hij de vloek gebruikt waar zijn vrouw zo van hield. Geïrriteerd plukte hij de scherf, een kreng van nog geen vierkante centimeter groot uit zijn sportsok. Daar verscheen prompt een klein rood vlekje. Hij besepte dat de wond zou moeten schoonmaken.

Straks.

Hij hinkelde door de kamer en wierp een snelle blik op het scherm van zijn homestation. Het scherm was maagdelijk wit, op de bekende foutmelding in de bovenhoek na, die aangaf dat er alweer sprake was een volledige ‘net-down’. In de sociale netwerken ging men vast over de rooie, net als alle eerdere keren dat internet eruit lag. En de complottheorieën werden vast steeds uitzinniger...

Hij trok zijn joggingbroek op en bewoog zich verder richting de hal. Alweer klonk de deurbel, zo luid dat het in zijn hoofd leek te resoneren. Het geluid leek wel wat op het signaal van een alarminstallatie; alsof die hem wilde waarschuwen vooral niet de voordeur te openen: “Doe het niet, daar kan alleen maar gedonder van komen!”

Maar hij was niet van plan om naar zo’n stemmetje in zijn hoofd te luisteren; dat deed hij al jaren niet meer. Hij opende de grendels en draaide de sleutel om. Achter de deuropening bevond zich een onberispelijk geklede vrouw van middelbare leeftijd. Haar peilende blik gleed langzaam over hem heen en hij meende er afkeuring in te lezen.

“Meneer Hovius, neem ik aan?”

Ries had de opwelling haar vraag gewoon te ontkennen, maar gromde toch een soort 'ja'.

De vrouw knikte; "Ik ben mevrouw Hamstra, aangenaam."

Ries reageerde niet. Wie refereerde nou naar zichzelf als 'mevrouw'?

"Uw naam werd genoemd door Mark Bodden, hij zei dat u me kan helpen."

Hij schrok op. Bodden was de partner waar hij meer dan vijftien jaar mee had samengewerkt, de onderzoeker die hij had opgeleid. Hij had hem al meer dan een jaar niet gezien.

"U bent privédetective, immers?", drong ze aan.

Ries wist niet hoe hij die vraag moest beantwoorden. Hij wist het zelf niet eens zeker. Inderdaad: nadat hij bij de politie was weggegaan, had hij de kost bij elkaar gescharreld als privédetective, maar inmiddels had hij al in geen maanden meer een nieuwe opdracht aangenomen. En hij zag ook geen enkele reden om dat nu wel te doen.

"U wilt me inhuren voor een zaak", stelde hij zuchtend vast. Hij besloot dat hij dit dametje ten minste even kon aanhoren, "zullen we dan maar binnen verder praten? Ik moet me wel bij voorbaat verontschuldigen voor de rommel, ik had een klein feestje gisteren." Ries stapte naar achteren en liet 'mevrouw' binnen stappen. Hij vroeg zich af hoeveel leugentjes hij nog zou opdissen voor hij weer van haar af zou zijn.

Mevrouw Hamstra liep voor hem uit de woonkamer in en stapte op haar naaldhakken nogal overdreven over de rommel die op de vloer lag: een verfrommelde theedoek, een boek, wat kleding. Ze zette koers naar de bank, maar toen ze de omgevallen whiskyfles en het gebroken glas zag, verstijfde ze.

"Laten we hoog gaan zitten", zei Ries en hij loodste haar naar de eettafel. Snel veegde hij de troep op het tafelblad; oude kranten, geopende en ongeopende post, opzij, totdat ongeveer de helft vrij was en schoof een stoel naar achteren.

"Een feestje, zei u?", snoof mevrouw Hamstra met opgetrokken neus. Ze ging zitten, zette haar kleine handtasje op schoot en plaatste haar handen, die in leren handschoentjes gestoken waren, hier keurig symmetrisch midden op.

"Oké, een éénmansfeestje dan... Of beter gezegd; geen feestje, ik heb er gewoon een rommel van gemaakt", zuchtte Ries, die zich op de stoel tegenover haar liet zakken. Het verbaasde hem waarom hij opeens zo eerlijk was; was hij soms geïntimideerd door haar indringende aanwezigheid? Ach, waarom zou hij eigenlijk ook tegen haar liegen? Ze was waarschijnlijk het snelste vertrokken als hij eerlijk tegen haar was; als ze zag wat voor een wrak hij was.

"Ik zie dat hier dringend de invloed van een vrouw ontbreekt", stelde Hamstra zakelijk vast. Hij staarde haar getroffen aan en merkte dat zij naar de ingelijste foto op het dressoir keek; de enige foto die hij nooit had kunnen wegdoen. Die op het strand in Kreta, waarin hij Gitta in zijn armen vast had alsof ze een aangespoelde zeemeermin was en hun kinderen heel theatraal met geheven armen aan weerszijden het plaatje omlijstten. Zijn blik bleef onbewust hangen op het plaatje. Ellen en Rick, wat waren ze nog jong toen...

“Bodden heeft u niet veel over mij verteld”, zei hij zacht. Dat, of ze is echt een enorm kwaadaardig kreng, om zo in een open wond te pulken.

Maar mevrouw Hamstra sloeg haar ogen neer, “Excuseer, is ze...”

“Kanker”, bracht hij kortaf uit, maar zelfs het uitbrengen van dit ene woord was al te pijnlijk.

“Dat spijt me. U weet dus ook maar al te goed wat verlies is, zelfs meer dan ik gedacht had”, constateerde mevrouw Hamstra, “misschien heeft Bodden me daarom wel naar u doorverwezen.”

Ries verdreef alle beelden die zich aan hem opdrongen en dwong zichzelf bij de les te blijven. “U bent ook iemand verloren.”

Hij stelde geen vraag, maar toch antwoordde mevrouw Hamstra meteen: “Dat is correct, mijn dochter Ilse om precies te zijn.”

“Hoe lang geleden?”

“Vier maanden, op de dag af zelfs.”

Ries slikte, “En nooit meer iets gehoord?”

“Nee.”

Er viel een moeilijke stilte die Ries verbrak met een vraag: “Bent u niet naar de politie gegaan?”

“Natuurlijk. Meteen! Wat dacht u? En ik heb alles in het werk gesteld om te zorgen dat ze daar hun best deden!” De wilskrachtige blik in haar ogen overtuigden Ries hier meteen van. Hij begreep dat zijn ex-collega’s veel te stellen moesten hebben gehad met deze dame: dit was niet iemand die genoeg met een ‘nee’. Dit was iemand die gewend was haar zin te krijgen.

“En als ik het goed begrijp, vonden ze dus ...”

“Niets”, onderbrak ze hem fel; “Niets vonden ze. Nog geen halve aanwijzing. Alsof ze in rook is opgegaan. En dat is natuurlijk onmogelijk! Heeft u ooit zoiets meegemaakt?” Ze keek hem indringend aan en de verwarde gedachten stormden door Ries’ hoofd. Zat zij nou alweer een spelletje met hem te spelen? Bodden moet haar toch over zijn zoon verteld hebben? Hij begreep opeens dat hij iets gemeen had met deze deftige vrouw: hier zaten blijken twee ouders tegenover elkaar die een kind waren verloren.

“Tja...”, bracht hij uit.

Mevrouw Hamstra boog zich voorover en zei dringend: “Natuurlijk weet ik het antwoord op die vraag, meneer Hovius. Ik ben ervan op de hoogte waarom u bent weg gegaan bij de politie. De verdwijningszaak van uw zoon. Niet echt een aanbeveling, op het eerste oog; of misschien juist wel, wie zal het zeggen. Hoe dan ook verzekerde Bodden me dat u de beste rechercheur was waar hij ooit voor heeft gewerkt.”

Hij keek haar onderzoekend aan en vroeg zich af wat Bodden precies gezegd had. En hoeveel? Hoeveel van de pijnlijke details van die ene zaak die hij nooit had weten op te lossen; die van de verdwijning van zijn eigen zoon? Hij beseftte dat hij zijn oude protegé zou moeten bellen om daar achter te komen. En opeens begreep hij iets anders: “Bodden leidde het onderzoek...”

“... en hij heeft het gestaakt, een week geleden”, voegde mevrouw Hamstra kortaf toe, “Het dossier is gesloten en opgeborgen in het archief. De agenten zijn weer op andere zaken gezet. Een *cold case*, zo heet het nu. Hij gaf me nog één laatste strohalm. U.”

“Ach, zo ja”, bracht Ries met een zucht uit. Hij vond het vervelend dat hij haar zou moeten afwijzen.

“U wilt nee zeggen, dat zie ik aan u”, zei mevrouw Hamstra, “Maar laat ik dan dit zeggen: u moet deze opdracht aannemen. Omdat ik wil dat u het aanneemt, allereerst. En omdat u weet hoe het is om van de een op de andere dag een kind van je te moeten missen. Niet te weten waar het is, of het nog in leven is. Die gekmakende onzekerheid. Je leven dat volledig tot stilstand komt omdat je zonder die zekerheid niet verder kan. U begrijpt dat...”

“Dat is juist om die reden wil ik de klus niet kan aannemen”, bracht Ries heftig uit.

“Ik wist dat u dat ging zeggen. En daarom heb ik een aanbod: ik betaal u driehonderdduizend euro als u voor me uitvindt waar mijn dochter is gebleven. Of ze nou nog levend is of...”-ze slikte even iets weg, de eerste keer dat mevrouw iets van emotie toonde- “...dood!”

Ries staarde haar verbijsterd aan; “Driehonderdduizend?” Dat was een kolossaal bedrag.

Mevrouw Hamstra knikte gedecideerd en Ries zag dat ze het echt meende: “No cure no pay, natuurlijk, dat lijkt me duidelijk.” Ze keek hem strak aan en Ries zag dat ze wist dat hij dit aanbod niet kon weigeren. Niet in de penibele financiële situatie waarin hij verkeerde.

“Dat is dan geregeld”, zei ze opgeruimd, terwijl ze met beide, nog steeds gehandschoende, handen op tafel klopte. Ze stond op: “Ik zie u graag morgen om tien uur bij mij thuis, dan zullen we de hele zaak doorspreken.”

Ries stond ook op van zijn stoel en wilde iets tegenwerpen, maar wist niets uit te brengen.

“U heeft dan vandaag nog om uw zaakjes hier... op orde te brengen”, voegde mevrouw Hamstra uit de hoogte terwijl ze nog eens als een veldheer het slagveld aanschouwde dat zijn woonkamer was, “en ik raad u aan het vanavond eens bij een thee te laten.” Ze stapte door de kamer alsof ze door een verraderlijk moeras waadde en plukte de fles whisky van de vloer. Ze hield het ding vast alsof ze het uit het riool had gevestig, “Deze krijgt u terug als ik u het geld overhandig.”

Ries voelde verontwaardiging in zich opkomen over de schoolmeesterachtige toon die ze aansloeg, maar alweer leek het wel alsof zijn brein geen samenhangende zin kon formuleren.

“Een prettige middag verder”, zei mevrouw Hamstra en ze liep naar de hal, “Ik laat mezelf wel uit.”

De deur sloeg dicht en Ries staarde er verbouwereerd naar. Hij begreep dat hij hier te maken had met een dame met een ijzeren wil. Het valse loeder, hem zo uit de tent

lokken! En ze ging er ook nog eens met een fles van zijn beste whisky van door, wat dacht ze wel niet?

Hij stapte het balkon op en zag nog net een grote witte BMW wegrijden beneden op de parkeerplaats en begreep dat alleen zij het kon zijn. Er viel hem opeens in dat zij maar al te goed moest hebben geweten dat zijn vrouw gestorven was: mevrouw Hamstra was een vrouw die niets ontging. Ze had de opmerking willens en wetens gemaakt! Opeens voelde hij zich woedend worden.

“Krijg de ziekte, loeder!”, brulde hij haar na, “En ik hoop dat je dochter dood is! Ik ga nooit en te nimmer voor je werken!”

Wordt vervolgd....